

На 27 май 1952 г. представители на държавите членки на ЕОВС подписват договор за създаване на Европейската отбранителна общност (ЕОО). Инициативата за това начинание принадлежи на тогавашния френски министър-председател Рене Плевен, който се стреми към създаване на обща европейска армия под ръководството на европейски министър на отбраната. Тази изходна идея засяга много дълбоко националните права, тъй като въоръжените сили се числят към областите на първичния суверенитет на националната държава. По този въпрос в договора е установен компромис между структурните принципи на наднационалността и конфедеративността. С това ЕОО организационно е сравнима с ЕОВС.

Същевременно като отговор на постигнатата частична интеграция с ЕОВС и на поставената като цел ЕОО е предприето усилие за добавяне на едно общо политическо измерение - изграждане на конституционен модел. На 10 септември 1952 г. на своята първа среща като Съвет на ЕОВС шестимата външни министри вземат решение разширената асамблея на ЕОВС като *ad hoc* (създадена специално за конкретен случай - бел. прев.) асамблея да изработи конституцията на една Европейска политическа общност (ЕПО). Тази новосъздаваща се общност трябва да разполага с правомощия в областта на въглицата и стоманата и по въпроси на отбраната, както и да "осигури координацията на външната политика на държавите членки". Другите цели на ЕПО включват: развитието на общия пазар на членуващите държави, повишаването на жизнения стандарт, увеличаването на заетостта. В рамките на две години съществуващата ЕОВС и предвидената ЕОО трябва да бъдат интегрирани в ЕПО.

Представеният на Съвета на 10 март 1953 г. проект за конституция предвижда в своите 117 члена сложен лабиринт от институционални правила със силни наднационални акценти; освен Парламент с две камари е трябвало да се формират Изпълнителен съвет, Съвет на националните министри, Съд и Икономически и социален съвет. С ясно изразен конституционен фундамент проектът за създаване на ЕПО трябва, от една страна, да свърже ЕОВС и ЕОО, а, от друга, да действа и в други области (външна и икономическа политика). Анализът на проекта за текст на договора за ЕПО показва, че принципите на наднационалността и конфедеративността тук отново се включват като различни интеграционни начала: Изпълнителният съвет и избраната пряко Камара на народите представляват наднационалния елемент, а Съветът на националните министри - конфедеративният градивен елемент.

Проектът за договора за създаване на ЕПО единодушно е одобрен от асамблеята на ЕОВС през март 1953 г. Но водените през същата година преговори на външните министри не довеждат до споразумение докде да стигне отказът от национален суверенитет. Когато през март 1954 г. Франция иска отлагане на преговорите, повечето от останалите правителства вече не проявяват интерес към проекта.

През август 1954 г. проектът за ЕОО се проваля във френското Национално събрание. С това се разпада основата на проекта за европейска конституция и начинанието за създаване на ЕПО бива изоставено. След това следва връщане към началата на изпитания функционалистки модел, но съпроводен със силни федералистски елементи. Създаването на Европейската икономическа общност (ЕИО) и на Европейската общност за атомна енергия (Евратом) продължава основната линия на секторна интеграция.